

[Bollmann]

I lovforslagene nr. L 220–222, der hænger sammen, og hvor tyngden ligger, har man ændret udgiftsbehovstallenes sammensætning, og umiddelbart ser det meget rimeligt ud, at der i beregningerne indgår både antal børn af enlige mødre og samlet antal enlige over 65 år. Vi finder principielt, at det er rigtigt med mere socialt betonedede kriterier, men man må ikke glemme, at mange af disse kriterier er selvforstærkende. Man kunne jo også spørge, om ikke der mangler nogle kriterier, f. eks. spørgsmålet om administrationen af bistandsloven, der giver en række problemer i de forskellige kommuner.

Også beregningen af beskatningsgrundlaget i § 2, nr. 1, foreslås ændret, og det er ikke noget, der kan give os større hovedpine, men det nye er jo, at København og Frederiksberg også bliver omfattet af reglerne, og virkningerne heraf kan nok give anledning til dybe overvejelser. Nødvendigt er det, at der sker noget for Københavns kommunes vedkommende, det skal jeg gerne erkende.

Lovforslag nr. L 222 vil jo udelukkende medføre ændringer inden for hovedstadsområdet, og det drejer sig om vækstkommunerne. Jeg føler, at det er vanskeligt umiddelbart at se, hvorvidt de nye, meget tekniske beregningsmetoder skulle give en meget større retfærdighed.

Så er der spørgsmålet om landliggerskatten. Her har vi ikke umiddelbart så mange bemærkninger. Vi finder, at det er naturligt, at kommuner i de områder, der bliver hårdest ramt, er utilfredse, men alt i alt er jeg enig med ministeren, når han siger, at sommerhuskommunerne nok er dem, der har den største fordel i dag.

Om lovforslag nr. L 224 skal jeg kun sige, at CD naturligvis er en del skeptisk over for at opkræve nye former for grundskyld eller gamle former i nye områder, men i det aktuelle tilfælde vil vi dog gerne se nærmere på virkningerne, for nogen rimelighed er der nu nok i det.

Alt i alt skal jeg i dag nøjes med at konkludere, at der er fornuftige ting i forslagene, men der er så sandelig også en del ting, der virker i modsat retning. CD må derfor vente med at tage endelig stilling efter det formentlig meget omfattende udvalgsarbejde, der nu ligger foran os, og som vi selvfølgelig vil deltage i med interesse, men hvis der ikke bliver den fornødne tid til dette udvalgsarbejde, så

kan man ikke forlange, at vi skal tage et medansvar.

Alfred Andersen (SF):

Som det allerede er sagt fra nogle ordføreres side, så er de arbejdsbetingelser, man byder os i forbindelse med denne lovgivning, helt urimelige, og de vil betyde, at vi ikke får mulighed for at kulegrave dette store kompleks. Når vi læser i de to store betænkninger, vi har fået, så tyder alt på, at der netop var behov for en kulegravning på dette område.

Siden vi gennemførte overgangen fra refusion til bloktilskud, har man konstant diskuteret retfærdigheden i disse objektive kriterier, som har været lagt til grund, og her er det særlig Københavns kommune, som føler sig uretfærdigt behandlet. Det er vel også derfor, vi har fået et forslag af denne art. Det ligner noget det, som man foreslår fra Københavns kommune, hvor man siger, at med den struktur, storbyen har fået, bør man nok stile efter at beregne bloktilskuddene mere efter sociale kriterier. Derfor kan vi godt sige, at dette forslag har været ventet, men som sagt har det nok ikke været ventet, at det skulle være et forslag, som skulle hastes igennem på denne måde.

Når vi skal tage stilling til en ændring af de objektive kriterier, så kunne man måske have ventet, at der ved samme lejlighed også blev taget stilling til et andet stort problem, nemlig om de nye opgaver, som kommuner og amter har fået i den senere tid, nu også er blevet modsvaret af en forøgelse af puljen. Det har også været diskuteret meget, men der er ikke i dette forslag så meget som en tanke om, at man skal drøfte disse problemer.

Selv om vi er enige i, at der er behov for en ændring til sociale kriterier, så er vi ikke enige i, at man skal fremkomme med et forslag, som skal være neutralt i statskroner. Vi mener som sagt, at det burde undersøges, om vi nu også fastholder det, som i sin tid var hensigten, nemlig det, man kaldte totalbalan-princippet.

I de senere år har vi oplevet, hvordan regeringens, når den skulle finde nogle besparelser, har gået kommunernes og amternes budgetter igennem. Et år gjorde vi det, at vi ændrede bruttofaktorkomsten i vores beregninger, og det betød dengang for kommu-